
selymesi nándor versei

KLUZ FRANJO EMLÉKÉRE

A levegő tette hőssé,
a levegő, ez a végtelen tiszta tenger,
amelynek extrémek a szürke, jégverte föld,
és az ezüstös-kék, csillogó ég.
Igen, az ég a felhők felett olyan tiszta volt,
mint a környezetétől izolált, szívből feltörő szerelem.
Szeretett volna feljebb szállni,
fel, fel a végtelenbe,
ahol az emberi jajok és fájdalmak
szappanbuborékként pukkannak szét,
és ahol a gyűlölet fogalma elkopik.
Repült a Nap felé,
mint ahogy a számum söpör a Szaharán.
Repült,
mint ahogy Paganini, az ördög hegedúse hegedült.
Repült,
mint ahogy az örök költő verset ír,
a Nap felé sebesen.
És egy ponton megállt.
A Nap fénye molekuláira bontotta a teret.
A földre nézett,
az alatta kavargó, zúrzavaros, elnyomó és elnyomott világra.
Ott vérvirágok nyíltak,
és ernyős magvaikat szétvitte a szél,
és egy pillanat alatt átcikázott agyán a gondolat:
Olyan tisztává tenni a világot,
mint amilyen az ég a felhők felett,
hogy a földi fájdalmak megszűnjenek,
és egyesüljenek az addícióra képtelen emberi szívek.
És démonként szállt alá,

mint a nyíl, a villám, a zivatar,
hatalmas szárnyait széttárva.
Szállt a gyors Potez, mint becsapódó üstökös.
Átszállt Prijedorba,
hogy meg nem alkuvó harcot folytasson a szabadságért,
hogy isten haragjaként sújtsa a megszállót,
hogy mint kísértet feltűnjön,
hogy mint sas lecsapjon,
hogy mint szélvész tovasuhanjon.
Bosanski Novi-nál lelőtték,
de új repülővel Tuzlánál új életre kelt,
hogy haláltáncát újra ismételje,
Olaszországból a dalmát partokra csapva
újra és újra.
Zuhanórepülőjét
a Cetina hullámai és az omiási part pergő kövei kísérték
utolsó útjára.

A levegő ölte meg,
ez a végtelen, tiszta tenger,
ameiynek extrémjei a porlepte szürke föld
és az elérhetetlen ezüstös-kék ég.
Igen, az ég a felhők felett olyan tiszta,
hogy benne a párhuzamosok találkoznak,
és az egyenesek megvalósítják önmagukat,
benne szétpukkannak az emberi jajok buborékjai,
és elkopik a gyűlölet szenvedélye.
És Kluz, mint Ikarosz, el akarta érni az eget...

KARKOZIT

A diszsonancia egyre nőtt, amikor Karkozit megszületett.
Furcsa gyerekek tartották,
mert zöld volt a bőre,
és sosem hazudott —
ezért gyakran betört fejjel tért haza.
Anyja néha tanította hazudni,
de tulajdonképpen ő is undorodott tőle,
mert nem volt fehér bőrű,
és el sem tudta képzelni,
honnán örökölte ezt a tulajdonságot.
Szégyellte, hogy magában és férjében is
létezik egy recesszív gén, amely ezt a zöld színt
határozza meg, és azért nem is mert több
gyereket szülni.
Karkozit meglepően lassan nőtt,
és amikor elérte az 1 métert, teljesen megállt
a növéssel.
Alacsony termete ellenére
az emberek félték tőle, és nem engedték
maguk közé, mert észrevették, hogy nem tud hazudni
és feltűnően nagy szemei vannak.
Valami volt benne, ami a többiből hiányzott,
és ezért megvetették.
Az iskolában a tanárainál is többet tudott,

talán épp emiatt bukott meg, de továbbra is
százával olvasott könyveket,
és hamarosan ezernyi új törvényt állított fel.
Az emberek élenjárói azonban rájöttek,
hogy ezek a törvények értelmessé tennék az embereket,
ezért Karkozitot börtönbe vetették.
Karkozit nem tudta elviselni a sötétséget, és meghalt.
Amikor felboncolták,
kést találtak a lelkében.

AKAPELLA

A tornyosuló magány felhorzsolja
az emberek húsát,
és szálkákat hasít a fásuló szívekből.

Az érzelemszegény városi lét
tárgyilagos rohanásától fodros lelkek
fokozatosan elvesztik plasztikus mivoltukat,
és tésztaként dagadva
brutális szenvedély tör fel mélyükből.

Az érzelmek elvesztették tartalmuk hófehérségét
és elpiszkolódva, ösztönökként tértek vissza
a rohanástól elvadult testekbe.

De vannak még hősszerelmesek,
kiknek példája robbanásra képtelen héliumgömbként
emelkedik a magasba,
és kifakadva szétfolyik
az elferdült térszögben látható ködben.

És a szűzek is lassan elfáradnak,
nem tudnak mihez kezdeni
értéktelenné vált erényeikkel.

Az idő tört része alatt érkezni fog egy hang,

AZ IDŐ TÖRT RÉSZÉ ALATT ÉRKEZNI FOG EGY HANG ...

Bósz Siva rombol, de újra teremt.

LÉT-ETŰD

Reggel van.

Cikázó gondolataid, mint szilaj csikók,

átütik a sűrű fények
átütik az ébredő fények sűrű fókuszait.

Azt hiszed, hogy milliónyi éles szilánk csapódik
beléd,

meg a melletted levő sima falba.

Tegnap azt mondtad, elég volt,
ma újra folytatod.
Tegnap azt mondtad, soha többé,
ma újra teszed.
Tegnap azt mondtad, a holnap más lesz,
a ma ismét tegnap-szagú.

Szabadulnál a rádfeszülő lét
búskomor tömegmagányától,
a mindenki-mindenkivel életmód
rezignált passzivitásától,

de tested parányi mivolta
összepréselődik az endogén erők
növekvő oldalnyomásától.

Kiáltanál,

de hangod elnyelné az acél csörgő zaja.

Hallgass!

Reggel van.

Cikázó gondolataid spirálrúgói

átütik az ébredő,
átütik a sűrű fények fókuszszövevényeit.

Tegnap azt mondtad, hogy elég volt,
ma újra folytatod.

A VÁGY

Akkor halk zenét akartam hallgatni,
és sokat inni, inni, inni...
Akkor szerettem volna sírni,
hosszan, keservesen sírni,
de felébredt bennem a férfi.

Akkor marlborót akartam szívni,
akkor levelet akartam írni,
akkor énekelni akartam, énekelni,
s táncolni, döglésig táncolni,
és futni, messze-messze futni,
akkor virágot akartam szedni,
akkor verset akartam írni,
akkor VELED AKARTAM LENNI...

NEKED

Te költő vagy, mint minden ember,
egy napon forradalomba viszed néped,
neked nem szabad megállni, várni, tétovázni,

előre!
Terád várnak a hajók,
téged hív a tenger,
neved éneklik sirályok,
rád várnak a hawaii nők.
Érted sírnak a néger gyerekek,
és a rézbőrűek, a rézbőrűek is érted epednek,
meg a fehérek, az istenadta fehérek.
Emlékszel,
pont egymillió éve születted,
igen, mutáció volt az egész életed,
génhiba, génbaj, géncsere,
no de hagyjuk a fejlődést.
Dölyfösen kiáltottad a világba Australopithecus neved.
És egymillió éve várnak rád a hegyek,
a hatalmas hegyek,
meg a végtelen óceán.
Akkor még nem tudtad, hogy érted van minden, minden.
mint ahogy a csecsemő sem fogja fel létét.
Isten lettél, és teremtettél magadnak
mindig újuló,
koronként egymással ellentétes isteneket.
Már egymillió éve hívnak a harasztok,
amelyek összemertek,
és a nagy hullók, amelyek eltűntek.
Egymillió éve sziszegnek érted a szelek.
zúgnak zivatarok,
cikáznak villámok,
érted?
Neked nem szabad megállni, várni, tétovázni,
te költő vagy, mint minden ember!